

ZRCADLENÍ

KAROLÍNA
KOTOVÁ

ZRCADLENÍ

Karolína Kotová

Básník

Než se má mysl osmělí,
ve slova skládám litery.
A verše, jež mi v mysli plovou,
vytesám ve tmu sametovou.

Tak jako koráb pod plachtami,
jak ptáci s peřím bělavým,
tak letí slůvka myšlenkami
a kdo ví kde se zastaví?

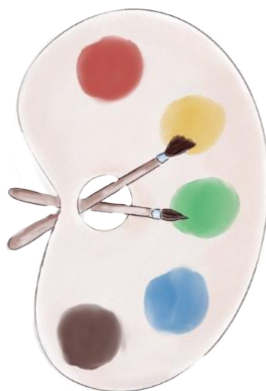
Tak jako řezbář v kusu dřeva
zří odraz krásy budoucí
tak vidím jasně planoucí
verš s veršem jak se v báseň slévá.

Je báseň v tichu po setmění,
je v dlani k prosbě napřažené,
je skryta v prachu městských ulic...
Stačí mít oči otevřené!

Obraz světa

První slůvka táta, máma,
první cesty do neznáma
po čtyřech pod nízkou seslí.
První dílo umělecké,
které prsty do talíře
rozmáchlými gesty kreslíš.

Svět je plátno sotva naplé,
barvy pro něj teprv mícháš,
jeho taje zatím prvně
vidíš, slyšíš, chutnáš, dýcháš.

Tvrdost skály, měkkost mechu,
rachot bouře, tichost dechu,
světlo dne a temno noci,
bolest touhy, sladkost moci,
konejšivou náruč snění
než tě vzbudí rozednění.

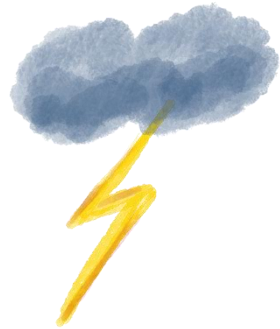
Do obrazu barvy skládáš,
někdy víš a jindy hádáš,
někdy ke tvé malbě jiný
přidá barvy nebo stíny.

Každý má svůj obraz světa,
měníme ho, jak jdou léta.
Neskončíme s tímhle dílem,
dokud nedojdeme cíle.

Houpačka života

Život je houpačka, dolů a nahoru,
do temné hlubiny, do zářných výšin.
Život je vítr v korunách kaštanů,
nežli se s večerem znaveně ztiší.

Srdce mi objaly ledové obruče,
z pod víček sevřených vytryskly slzy.
V rozkvetlé aleji zas jsme se minuli
a já ani nevím, zda mě to mrzí.

Hlasitý ticha křik v rozbité vteřině,
bezhlavný nárek co drásá mi uši,
rozbíjí mosty, už není cesty zpět,
ze stěpů musím teď poskládat duši.

Překročím kaluž, co po dešti zůstala
jak brána do světa, jenž ze slz se zrodil
Za sebou nechávám ztracené nebylo,
na novém bude teď svůj chci mít podíl.

Po noci přijde ráno

Umírám každý večer
se slunce západem
a s posledním mým dechem
umírá starý den.

Jsou chvíle, kdy nic není,
a květy spálil mráz.
Jsou chvíle sladkých snění,
kdy růže kvetou zas.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Kde ráno květy svěží
v lukách i na horách,
tam večer tiše leží
ticho a mrtvý prach

Jsou slova, která dávno
už ztratila svůj zvuk.
Jsou gesta, která snadno
tě zbaví vleklých muk.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Pojď se mnou, ukážu ti,
let křídel motýlích.
Pád slzy, tanec smrti,
pel květů na dlaních.

Jsou místa, která drtí,
kde nic už nezbyvá.
Jsou místa spočinutí,
jak náruč hřejivá.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

V zázraku zrození
je vždy smrt zakletá.
Co bylo, dávno není,
ta pravda staletá.

Je prázdná beznaděje,
co radost pohltí.
Je naděj, smysl že je
ukryt i ve smrti.

Po noci přijde ráno
nového zrození.
Kdo řek', že co je psáno,
se nikdy nezmění?

Po noci přijde ráno,
smrt tančí s životem,
na hru je zamícháno,
začíná nový den.

Znamení

Znamení hledám, hledám všude,
ve květech růží i v prachu cest,
ve zpěvu ptáků i kapkách deště,
ve stínu stromů, ve světlech měst.

Znamení hledám, hledám stále,
náznaky, které poznat by mi daly,
zda cesta má je cesta správná,
nebo snad jinou mám si najít.

Znamení hledám, nenacházím,
snad návod zůstal ve výrobě,
bez něj však jenom stěží poznám,
co říct že mám a v jaké době.

Znamení hledám rytá v kámen,
znamení dobra nebo zla,
znamení co mi napovědí,
abych po cestě nesklouzla.

Znamení hledám dnem i nocí,
životem bloudím zmatená
a do zdí vrážím stále stejných
jak světlem můra zmámená.

